

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIV^e KAMER

A R R E S T

**nr. 218.689 van 28 maart 2012
in de zaak A. 202.160/XIV-33.614**

In zake : Adeel KHALID
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Van Zele
kantoor houdend te 8000 Brugge
Hamiltonpark 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 oktober 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 24 augustus 2011 waarbij werd vastgesteld dat de verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op datum van kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 maart 2012.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sarah Lambrecht, die loco advocaat Jan Van Zele verschijnt voor de verzoekende partij, en attaché Brecht Vandenberghe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 8 mei 2011 België binnen en dient op 9 mei 2011 een asielaanvraag in. De verzoeker verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en minderjarig te zijn.

In het Universitair Ziekenhuis Sint Rafaël (KULeuven) ondergaat de verzoeker op 18 augustus 2011 bij Prof. Dr. G. Willems een deskundig onderzoek teneinde zijn leeftijd te schatten. De arts concludeert dat de verzoeker ouder is dan achttien jaar.

Vervolgens concludeert de dienst Voogdij dat de verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mijnheer Adeel Khalid van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing”.

Dit is de bestreden beslissing.

Op 14 september 2011 richt de dienst Voogdij een schrijven aan de verzoeker waarbij hij uitgenodigd wordt zijn geboorteakte, die “in theorie” de bestreden beslissing nog kan wijzigen, over te maken.

Per aangetekend schrijven van 21 september 2011 maakt verzoekers raadsman de geboorteakte over aan de dienst Voogdij.

IV. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het enig middel

4. De verzoeker voert als enig middel het volgende aan:

“Schending van de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel, en meer specifiek als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".

Naast de formele motiveringsplicht of de plicht om de motieven van een administratieve beslissing te veruitwendigen, bestaat er ook een materiële motiveringsplicht, vervat in de Motiveringswet van 29 juli 1991.

In voornoemde wet wordt aangegeven dat bestuurshandelingen 'afdoende' (zijnde pertinent, draagkrachtig) moeten gemotiveerd zijn en de "juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen".

Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht die vervat ligt in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De materiële motiveringsplicht houdt zodoende in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele betwistingen van bestuurshandelingen in ARB, Brugge, Die Keure 1999, 103, met verwijzingen naar rechtspraak).

In de woorden van de Raad van State, afdeling Administratie:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven is gesteund waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden." (R.v.St., Decruynaere, nr. 100.940, 20 november 2001).

In die zin zal de motiveringsplicht geschonden zijn wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden alsook wanneer bepaalde gegevens worden vermeld, waarvan de waarachtigheid niet werd

nagegaan (zie in gelijkaardige zin R.v.St. nr. 101.758, 12 december 2001, T.Vreemd. 2002, afl. 3, 289-293; R.v.St. nr 108;321, 21 juni 2002, T. Vreemd. 2004, afl. 1, 31-33).

In casu blijkt dit echter jammer genoeg het geval te zijn.

De Raad van State is hieromtrent in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of het betreffend bestuur bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het betreffend besluit is gekomen.

Gezien er twijfel bestond omtrent de leeftijd van verzoeker werd een medisch onderzoek uitgevoerd op 18.08.2011 in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 LEUVEN.

Uit dit onderzoek zou gebleken zijn dat verzoeker op datum van het onderzoek een leeftijd van 20,6 jaar zou hebben gehad met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Verzoeker heeft alsdan - in zijn onwetendheid - een kopie (en niet het origineel) van zijn Pakistaanse geboorteakte voorgelegd.

Op 24.08.2011 nam de FOD Justitie, Dienst Voogdij alsdan de bestreden beslissing waarbij werd aangehaald dat "de in dit dossier aangehaalde elementen niet van die aard zijn om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken." (stuk 2).

Echter maakt voornoemde Dienst op 14.09.2011 opnieuw een schrijven over aan verzoeker waarin laatstgenoemde verzocht wordt zijn originele geboorteakte over te maken (stuk 4).

Hieruit blijkt duidelijk dat de FOD Justitie, Dienst Voogdij zelf enige twijfel had over haar beslissing en aannam dat uit onderzoek van de originele geboorteakte kon blijken dat verzoeker effectief minderjarig zou zijn, dit in tegenstrijd met het medisch onderzoek waarop eerstgenoemde zich uitsluitend had gebaseerd.

Verzoeker heeft dan per aangetekend schrijven van zijn raadsman dd. 21.09.2011 quasi direct zijn originele geboorteakte overgemaakt (stuk 5).

Verzoeker dient echter vast te stellen dat de FOD Justitie, Dienst Voogdij zich niet de moeite heeft getroost deze akte te onderzoeken op haar waarheid.

Immers blijkt uit nazicht dat voornoemd stuk + aangetekend schrijven zich nog steeds in het betreffend postkantoor te BRUSSEL vinden en nooit werden afgehaald (stuk 6).

Verzoeker heeft alsnog via faxbericht dd. 17.10.2011 voornoemde Dienst ingelicht, doch mocht niet enig antwoord meer ontvangen (stuk 7).

Uit voorgaande blijkt derhalve duidelijk dat de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen onvoldoende zijn om de beslissing te dragen gezien ten onrechte geen rekening werd gehouden met bepaalde feitelijke gegevens (de originele geboorteakte) alsook blijkt duidelijk dat men op de hoogte was van het bestaan van de originele geboorteakte van verzoeker doch de waarachtigheid ervan nooit werd nagegaan.

Er is dan ook duidelijk sprake van een schending van de motiveringsplicht welke waaruit voortvloeit dat de betreffende beslissing dient nietig verklaard te worden.

Verzoeker verwijst hieromtrent overigens ook naar art. 3 van het KB van 22 december 2003 tot uitvoering van de programmawet van 24 december 2002 hetwelk uitdrukkelijk stelt dat:

"De dienst Voogdij gaat over tot de identificatie van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling en controleert zijn verklaringen betreffende zijn naam, nationaliteit en leeftijd inzonderheid door middel van zijn officiële documenten.... " (eigen onderlijning).

Derhalve blijkt duidelijk dat dit niet is gebeurd, doch men zich heeft gebaseerd op vermoedens voortvloeiende uit een geenszins sluitend medisch onderzoek, waar

uit de beslissing nog niet eens blijkt dat verzoeker hiervoor zijn expliciete toestemming zou gegeven hebben.

De beslissing voldoet zodoende niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet.

De formele motiveringswet vormt niet alleen een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan (zie o.m. Verslag Senaat bijzondere zitting 1988 1990-91, nr. 215/3,16, R.v.St., NV Hoeve,nr. 45.623, dd; 30 december 1993, R.v.St., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43) doch vormt ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat (zie o.m. R.v.St., Warnants, nr. 21;635, 3 december 1981,...).

In casu blijkt dit niet het geval te zijn.

Verzoeker wenst ten slotte nog op te merken dat hij op heden slechts een kopie van de geboorteakte kan voorleggen, hetgeen hem niet kan verweten worden, gezien het origineel nog niet opnieuw terug in zijn bezit is.”.

Beoordeling

5. De verzoeker acht de materiële motiveringsplicht geschonden omdat de dienst Voogdij geen rekening heeft gehouden met zijn originele geboorteakte, waaruit blijkt dat de redenen in de bestreden beslissing onjuist zijn. De bestreden beslissing steunt op een medisch onderzoek, waaruit blijkt dat de verzoeker ouder was dan achttien jaar. Tevens overweegt de dienst Voogdij dat de verzoeker slechts een kopie van een zogezegde Pakistaanse geboorteakte had neergelegd en niet het origineel, hetgeen niet van aard is om de resultaten van het medisch onderzoek tegen te spreken.

De verzoeker verwijst thans naar zijn originele Pakistaanse geboorteakte en trekt op basis hiervan de motivering van de bestreden beslissing in twijfel. Vooreerst blijkt dat de verzoeker deze originele geboorteakte pas heeft overgemaakt aan de dienst Voogdij nadat de bestreden beslissing was genomen. De dienst Voogdij kon dit document bijgevolg niet bij haar onderzoek betrekken. Het komt niet aan de Raad van State toe zich de bevoegdheid toe te eigenen van het bestuur en een nieuw feitelijk onderzoek te voeren naar de al dan niet meerderjarigheid van de verzoeker aan de hand van stukken die voor het eerst aan hem worden voorgelegd. Er wordt tevens opgemerkt dat de verzoeker niet aantoonbaar dat de resultaten van het gevoerde medisch onderzoek onjuist of onbetrouwbaar zijn, hetgeen betekent dat hij de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt.

Waar de verzoeker aanvoert dat de formele motiveringsplicht geschonden is, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing formeel wordt gemotiveerd door de conclusie van het medisch onderzoek te vermelden en aan te geven waarom het voorgelegde document niet wordt aanvaard. De bestreden beslissing bevat de redenen die haar verantwoorden. De verzoeker kon er kennis van nemen en bepalen welke rechtsmiddelen hij, in voorkomend geval, tegen de beslissing zou aanwenden. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 28 maart 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen